

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 615/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť C., zastúpeného obchodnou spoločnosťou B., s. r. o., v mene ktorej koná konateľ a advokát R. B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sži/2/2014 z 26. februára 2014 a sp. zn. 4 Sži/1/2014 z 11. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2014 doručená sťažnosť C. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sži/2/2014 z 26. februára 2014 a sp. zn. 4 Sži/1/2014 z 11. marca 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa v konaniach vedených Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 7 S/139/2013 a sp. zn. 7 S/111/2013 domáhal proti obciam K. a B. (ďalej len „obce“ alebo „žalované“) preskúmania zákonnosti fiktívnych rozhodnutí a prvostupňových fiktívnych rozhodnutí vydaných nimi v konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Týmto žalobám predchádzalo podanie žiadostí sťažovateľa podpísaných zaručeným elektronickým podpisom obciam týkajúcich sa „*sprístupnenia viacerých informácií*“, na ktoré však tieto v citovanom zákone ustanovenej lehote nereagovali a nereagovali ani na následne podané odvolania sťažovateľa rovnako podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Krajský súd rozsudkami č. k. 7 S/139/2013-72 z 23. októbra 2013 a č. k. 7 S/111/2013-79 z 2. októbra 2013 fiktívne rozhodnutia žalovaných v oboch stupňoch zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie; o trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľovi nárok na ich náhradu nepriznal. Proti výrokom o náhrade trov konania podal sťažovateľ odvolania, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutými rozhodnutiami tak, že rozsudky krajského súdu vo výrokoch o náhrade trov konania potvrdil, a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa názoru sťažovateľa sú napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu arbitrárne a svojvoľné, favorizujú žalovaných na jeho úkor, hoci títo sa iba pre vlastnú nečinnosť, keďže nemajú vytvorené podmienky na prijímanie podaní podpísaných zaručeným elektronickým podpisom, nevedeli oboznámiť s jeho žiadosťami. Najvyšší súd v odôvodnení svojich rozhodnutí urobil o skutkových okolnostiach daných vecí viacero svojvoľných a nelogických záverov, aby vzápätí dospel k potrebe aplikovať na ne ustanovenie § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Nelogický je podľa názoru sťažovateľa aj záver najvyššieho súdu, podľa ktorého žalované nepoznali a ani poznať nemohli, že sťažovateľ o poskytnutie informácií skutočne žiada, a nemohli

poznať ani obsah jeho žiadostí, pričom už len táto skutočnosť je dôvodom hodným osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania. Tento záver neobstojí preto, že žalovaným nič nebránilo, aby si od účinnosti zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zabezpečili podmienky na čítanie podaní podpísaných zaručeným elektronickým podpisom. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou poukazujúcou na súdnu prax súdov Českej republiky a potrebu eurokonformného výkladu ustanovenia § 250k ods. 1 OSP.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽi/2/2014 z 26. februára 2014 a sp. zn. 4 SŽi/1/2014 z 11. marca 2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutia zrušil a veci vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽi/2/2014 z 26. februára 2014 a sp. zn. 4 SŽi/1/2014 z 11. marca 2014, ktorými potvrdil rozsudky krajského súdu č. k. 7 S/139/2013-72 z 23. októbra 2013 a č. k. 7 S/111/2013-79 z 2. októbra 2013 o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľovi.

Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že problematikou predostretou sťažovateľom sa podrobne zaoberal už jeho druhý senát, ktorý svojím uznesením č. k. II. ÚS 364/2014-15 z 9. júla 2014 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie totožných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽi/8/2013 z 27. novembra 2013, keďže, ako to vyplýva z odôvodnenia tohto uznesenia (s. 16 – 17), dospel k záveru, „... že pri skúmaní vyváženosti záujmu sťažovateľa o sprístupnenie informácií a jeho záujmu na náhrade trov konania nemožno konštatovať, že by najvyšší súd aplikoval ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v rozpore s jeho účelom a zmyslom, teda toto ustanovenie aplikoval ústavne nekonformným spôsobom, a jeho rozhodnutie by preto bolo z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Ústavný súd po preskúmaní dôvodov, ktoré viedli najvyšší súd k potvrdeniu výroku rozhodnutia krajského súdu o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľa, dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nešlo o prípad, v ktorom by najvyšší súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. Najvyšší súd, naopak, dôsledne zvažujúc nielen dôvody prvostupňového rozhodnutia, ale aj odvolacie argumenty sťažovateľa, dospel napokon k záveru, podľa ktorého skutočnému účelu a zmyslu § 250k ods. 1 OSP zodpovedá v prípade sťažovateľa potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutom výroku, čím nastolil medzi účastníkmi v otázke trov konania spravodlivú rovnováhu.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.“

S odôvodnením uvedeného uznesenia druhého senátu sa tretí senát ústavného súdu plne stotožňuje, a keďže ďalšia sťažovateľom predložená sťažnosť je obsahovo identická s jeho predchádzajúcou sťažnosťou, pričom v nej nenašiel nič, čo by mohlo signalizovať porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, aj túto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, pričom v podrobnostiach odkazuje na predchádzajúce uznesenie ústavného súdu, ktoré bolo medzitým sťažovateľovi riadne doručené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2014